

woorden als deze

omslag en illustraties: Inge Bak
auteursfoto: Marcel Coumans

© 2015 Marc Eyck
www.marc-eyck.nl
© 2015 uitgeverij Kontrast, Oosterbeek
www.uitgeverijkontrast.nl

ISBN 978-94-90834-64-7
NUR 306

Woorden als deze

gedichten

Marc Eyck

UITGEVERIJ KONTRAST

Voor Zoë, mijn dochter

Woorden als deze

Wat was ons verlangen, toen wij elkaar bekenden, zo samen
als opspringend gras. Woorden, we hadden geen
maar wind strengelde ons omeen. Onze harten convergerend glas

Vandaag, windstilte over onze verwaarloosde liefdesakker
beluister ik desolaat, tussen stoffig zand
jouw dorre zucht, die al wat bond verraadt

Dus taal ik dat wat was. Voel – hoe kon ik het vergeten – weer die
bries, jij en ik, het wuivend gras
Zo eenzaam omringd laat zich nog enkel dit weten:

Woorden als deze, bevroren herinnering
Ode op wat nimmer wérkelijk verging
Ik bewoon ze alsof het enkel gisteren was

Toen wij

Toen wij met spottende blik elkaars hart doorwondden
weet je nog wanneer het jouwe stopte;
wanneer de samenzang van onze boezems verstomde?

Hoe wij ontaald een lege geschiedenis schreven
op een vlakke lijn die af en toe eens kromde?

Hoe door eigen jagershand, geradbraakt en gebroken
wij elkaars wonden likten in onze koude sponde?

Zo liggend in wat wij bezaten kan mij de tijd niet deren
Alleen 't samen slaan van onze harten, haar hand in de mijne

Straks, alsof het nooit anders was, herhaalt zich het vileine
Kraakt ons bed als wij alles weer ten goede weten te keren

Trouweloos

Mijn leven is vergeven van vrouwen
Het ware beter dat u mij niet benijdt
want hoe ook bij mij de liefde gedijt
met één kan ik maar trouwen

Mij is het daarom beter te houden
(de eeuwige gelofte ten spijt)
van allen die om mij rouwden
in de armen van weer een nieuwe meid

Ach dames, vergeef mij deze onzekerheid
Ik ben echt wel te vertrouwen
maar met één van u kan ik pas trouwen
nadat ik u allen heb verleid

Wonderlijk aanminnige vriendinnen

Freules, deernen, boerendochters en meiden;
tezamen wel een gans legioen;
wat mocht ik mij graag met u vermeien
Wat waren wij zoveel jonger toen!
Maar deze hand die de uwe omsloot
waarmee ik wierp zo menig zoen
is nu, van al haar vlees ontbloot
nog steeds wenkend onder 't eeuwig groen
Zo liggen wij thans met gekluisterde zinnen
Vertel, wat hebben wij nog met de levenden van doen
mijn wonderlijk aanminnige vriendinnen?

Waren het niet wij die elkaar bekenden
daar in de velden en 't wuivend riet?
Waren het niet wij die tranen plengden
toen de eerste onschuld ons verliet?
Ach, nog liet zich de tijd voor ons niet gelden
Van ouderdom of kwaal wisten wij niet
Weten jullie nog hoe wij elkaar vertelden
over al die jaren voor ons in 't verschiet?
Maar nu, kon ik u nog maar éénmaal beminnen
als toen in de velden of 't wuivend riet
mijn wonderlijk aanminnige vriendinnen

Maar ik weet dat dit zo niet wezen mag
Het is de eeuwige wet die het ons verbiedt
om te zien naar datgene wat men verliet
bij het aanbreken van de Jongste Dag
En toch, De Dood kon het van ons niet winnen
Wij horen nog steeds elkaars hartenslag
als levenden die elkaar minnen
Vertel, wat is het dan nog dat de dood vermag
mijn wonderlijk aanminnige vriendinnen?